

възвѣщания бѣхъ по разумни и по бавни, а изпълняването имъ по вѣрно, по точно и по бързо.

Теорията на Франклина бѣше много измамлива, но историята неблагоприятствува и скоро опитътъ накара да са напусне. Сжщо пенсилванската теория, която не сполучи въ Америка, подиръ 12 години имá добра сполука въ Европа. Франклинъ станъ тамъ главна школа. Въ 1780 година той вджхнъ идеитъ си на новитъ преобразователи на Франца. Между тѣхъ единъ отъ най-главнитъ и отъ най-умнитъ, добродѣтелний херцогъ Рушфоко, членъ отъ комитета, наедно съ Сиесъ, Мирабо, Шапелие и други говоряше тогазъ за Франклина: « Само този ученъ мжжъ, като освобождава политическата машина отъ различнитъ движения и отъ толкозъ хваленния балансъ (везне), само той предложи да докарами тѣзи машина до простотата на едно законодателно събрание. Тѣзи велика мисль удиви законодателитъ на Пенсилвания; но философътъ успокои страха на множеството и накара най-подиръ да приематъ туй начало, което народното събрание направи да служи като основа на френската конституция. Но уви! Франца не поднесе по много време отъ Америка тѣзи наредба, твърдъ проста и твърдъ слаба, която не предпазваше закона отъ необмислени рѣшения и не запазваше господарството отъ избухването на разрушителни страсти.

Малко подиръ прогласяването на независимостта и на особитата организация на тринайсетътъ Щати, лордъ Гоу, облѣченъ въ службата за началникъ на английската флота дойде